

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **V. V.**, zastoupeného Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Na Jíkalce 13, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, Škroupova 18, Plzeň, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2004, č. j. LPVV/3070/04, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 2. 2007, č. j. 58 Ca 43/2004 – 91,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Romanu Seidlerovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, ze dne 30. 3. 2004, č. j. LPVV/3070/04. Žalovaný jím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, ze dne 28.

1. 2003, č. j. Vnitř./1676/02, o zamítnutí návrhu žalobce na obnovu řízení ve věci přestupku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“).

Krajský soud v Plzni vycházel při posouzení věci z následujícího skutkového stavu:

Rozhodnutím Statutárního města Plzeň, Městského obvodu Plzeň 3, ze dne 10. 6. 2002, č. j. RP 135/02, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že se dne 8. 1. 2002 pokusil odcizit zboží v hodnotě 699 Kč spolu s M. P. ke škodě hypermarketu Carrefour v Plzni. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které Magistrát města Plzně rozhodnutím ze dne 25. 7. 2002, č. j. Vnitř. 1010/02, zamítl. Rozhodnutí odvolacího orgánu napadl žalobce žalobou u Okresního soudu Plzeň-město, vedenou pod sp. zn. 11 C 265/2002. Soud tuto žalobu dne 25. 11. 2002 zamítl s tím, že žádný ze žalobních bodů neshledal důvodným. V odůvodnění rozsudku podotkl, že nesdílí přesvědčení odvolacího orgánu, že by rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v této věci byla zcela v souladu se zákonem. Jejich nezákonnost ovšem nenalezl tam, kde ji spatřuje žalobce. Soud pak není ani oprávněn ani povinen se nezákonností správních rozhodnutí zabývat nad rámec žalobních bodů.

Dne 1. 12. 2002 podal žalobce návrh na obnovu řízení podle § 62 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve věci rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 25. 7. 2002, č. j. Vnitř. 1010/02. S ohledem na výše citovanou poznámku Okresního soudu Plzeň-město se žalobce domníval, že jeho žaloba byla zamítnuta zejména v důsledku zákonné úpravy řízení před správním soudem, který je vázán návrhem žalobce a zkoumá pouze zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud však v rozsudku poukázal na mnoho pochybení správního orgánu, zejména procesního charakteru. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu II. stupně uvádí nepravdivé skutečnosti, např. ohledně vyrozumění účastníka o jeho procesním postavení. Soud dále poukázal na neúplné prošetření celé věci. Vzhledem k tomu, že správní orgán je podle § 250j odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (o. s. ř.), vázán právním názorem soudu, jsou zde podle stěžovatele důvody pro obnovu řízení.

Magistrát města Plzně rozhodnutím ze dne 28. 1. 2003, č. j. Vnitř./1676/02, zamítl návrh žalobce na obnovu řízení s tím, že tento návrh byl sice podán ve stanovené lhůtě, nebyly však splněny podmínky obnovy řízení podle § 62 správního řádu. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 3. 2004, č. j. LPVV/3070/04, zamítl.

Krajský soud se neztotožnil s názorem žalobce, že zcela nekonkrétní a neurčitá poznámka v odůvodnění rozsudku Okresního soudu Plzeň-město, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nejsou zcela v souladu se zákonem, by byla novou skutečností ve smyslu § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu. Okresní soud neobjasnil, v čem by konkrétně měla nezákonnost spočívat. Toto neuvedl ani žalobce v žalobě. Krajský soud zastává názor, že o nové skutečnosti se nejedná, jestliže tyto neexistovaly již v době řízení. Tak tomu ovšem bylo v projednávaném případě. Novou skutečností by musely být takové skutečnosti nebo důkazy, které by byly jak správnímu úřadu, tak účastníkovi řízení v době

nalézacího i odvolacího řízení neznámé, ačkoliv v této době již reálně existovaly, a takové důkazy mohly být reálně provedeny. Další podmínkou je to, že tyto důkazy a skutečnosti nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení a že tyto mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.

Podle krajského soudu může být předpokladem obnovy řízení toliko skutkový stav nikoli právní posouzení věci. Vzhledem k tomu, že zmíněnou poznámku v odůvodnění nelze takto kvalifikovat, správní orgány nepochybily, jestliže neshledaly zákonem stanovené důvody pro obnovu řízení.

Krajský soud má dále za to, že správní orgán by byl vázán právním názorem soudu pouze v případě, že by rozhodnutí správního orgánu bylo zrušeno a vráceno k novému řízení a rozhodnutí, a to navíc za předpokladu, že by se tento výrok o vyslovený právní názor přímo opíral. Právní názory soudu vyslovené obiter dictum nejsou závazné. V projednávaném případě tedy správní orgán nebyl poznámkou soudu vázán a nebyl povinen vyhledávat případnou nezákonnost.

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Plzni z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel trval na svém názoru, že se v jeho případě vyskytla nová skutečnost, která může mít podstatný vliv na rozhodnutí v jeho věci, kterou však nemohl bez svého zavinění v řízení před správním orgánem uplatnit. Za tuto novou skutečnost nepovažuje poznámku soudce Okresního soudu Plzeň-město, podle níž rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně nebyly zcela v souladu se zákonem, nýbrž samotný stav nezákonnosti rozhodnutí, na který soudce upozornil, aniž jej blíže objasnil. Tato nezákonnost existovala již v době správního řízení, a může proto představovat důvod pro obnovu řízení ve smyslu ust. § 62 správního řádu. Ačkoliv je poznámka soudce neurčitá a nekonkrétní, nemělo by to bránit příslušným správním orgánům, aby předmětnou věc znovu pečlivě projednaly a případné nezákonnosti odhalily a napravily. Vzhledem k neurčitosti poznámky nelze stanovit, zda nezákonnost spočívá ve skutkovém stavu či v právním posouzení věci.

Stěžovatel krajskému soudu dále vytkl, že za důvod povolení obnovy řízení nepovažoval to, že mu příslušný správní orgán znemožnil účastnit se ústního jednání, a tím i celého řízení. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že za nové skutečnosti nebo důkazy lze považovat pouze skutková zjištění, nikoli odlišný právní názor. Konstatování okresního soudu pak nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu ust. § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu i z toho důvodu, že je soud učinil až po pravomocně ukončeném správním řízení. Okresní soud zmíněnou nezákonnost nikterak neupřesnil ani nedefinoval. Žalovaný dále uvedl, že ústní projednání přestupku proběhlo sice v nepřítomnosti žalobce, avšak za splnění podmínek stanovených v ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněných stížných bodů, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím na návrh účastníka řízení obnoví, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení.

Citované ustanovení slouží k odstranění nedostatků ve zjištění skutkového stavu, které byly způsobeny tím, že nebyly známy všechny skutečnosti a důkazy nutné pro náležité posouzení věci. Při uplatnění tohoto důvodu obnovy řízení je tedy nutné označit skutečnosti a důkazy, které existovaly již v době původního správního řízení, avšak byly správním orgánem neznámé, a které by vedly k takovému zjištění stavu věci, jež by vzbudilo pochybnost o správnosti pravomocného rozhodnutí.

Poznámku Okresního soudu Plzeň-město, že rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně nebyla zcela v souladu se zákonem, však lze považovat pouze za určité právní posouzení věci, nikoli za skutečnost či důkaz, z nichž by bylo možné dovodit konkrétní skutkové zjištění podstatné pro objasnění přestupku.

K tvrzení stěžovatele o nezákonnosti rozhodnutí pak lze obdobně konstatovat, že stěžovatel tímto neoznačil žádnou novou skutečnost, ale pouze správním orgánům vytkl, že jejich rozhodnutí jsou v rozporu s právními předpisy. V takovém případě však bylo na místě podat podnět k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení, které slouží k nápravě právních pochybení (které by v projednávané věci mohl stěžovatel specifikovat jako neúplné zjištění skutkového stavu, tedy vydání rozhodnutí v rozporu s § 3 odst. 4 a § 46 správního řádu).

K uplatněnému důvodu obnovy řízení podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu uvádí Nejvyšší správní soud následující. Podle tohoto ustanovení se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím na návrh účastníka řízení obnoví, jestliže byla nesprávným postupem správního orgánu účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být zjednána v odvolacím řízení. Nemožnost zjednat nápravu v odvolacím řízení je přitom třeba chápat jako nemožnost v objektivním smyslu. Není podstatné, zda byla v odvolacím řízení náprava skutečně zjednána; rozhodující je to, zda důvod, pro který se účastník řízení domáhá obnovy řízení, bylo či nebylo možno uplatnit již v řízení o věci samé, před tím, než rozhodnutí nabylo právní moci. Smyslem institutu obnovy řízení podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu je totiž nové projednání věci za situace, kdy účastník řízení až po uplynutí lhůty pro podání odvolání nebo až po proběhlém odvolacím řízení – případně poté, co nabylo právní moci správní rozhodnutí, proti němuž není odvolání přípustné – zjistí, že procesní pochybení správního orgánu mohlo vést k vydání rozhodnutí v jeho neprospěch. Pokud již odvolací orgán o takovém procesním pochybení rozhodoval na základě odvolání účastníka řízení a shledal toto pochybení nevýznamným pro meritorní rozhodnutí, obnova řízení není možná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 6 A 63/2002 - 40, publ. pod č. 522/2005 Sb. NSS).

Ze spisu je zřejmé, že stěžovatel ve svém odvolání proti rozhodnutí Statutárního města Plzně, Městského obvodu Plzeň 3, ze dne 10. 6. 2002, č. j. RP 135/02, namítl, že byl

v rámci prvoinstančního řízení předvolán jako svědek, a dále že se snažil z jednání předem omluvit, následně přinesl potvrzení o vyhledání lékařské péče, které nebylo akceptováno.

Odvolací orgán konstatoval, že stěžovatel byl vyrozuměn o tom, že při vyhotovení předvolání došlo k chybě. Z procesního hlediska však toto nelze považovat za vadu, která by znamenala neplatnost celého úkonu. Na základě ověření tvrzení stěžovatele, že byl na ošetření u zubního lékaře, prvoinstanční orgán zjistil, že stěžovatel lékařku uvedeného dne vůbec nenavštívil. Odvolací orgán tudíž argumentaci stěžovatele nepřisvědčil a napadené rozhodnutí potvrdil.

V návrhu na obnovu řízení pak stěžovatel poukázal na procesní pochybení a dovozoval naplnění důvodu obnovy řízení podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu. Z výše uvedeného je však zřejmé, že tyto své námitky uplatnil již v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, které bylo zamítnuto. V projednávaném případě tak nebyla dána jedna z podmínek obnovy řízení, a to nemožnost zjednat nápravu nyní tvrzené vady již v odvolacím řízení.

Na základě uvedeného se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem krajského soudu, že nebyly splněny podmínky pro povolení obnovy správního řízení podle ust. § 62 správního řádu. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že rozsudek Krajského soudu v Plzni netrpí vadou podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady podle ust. § 103 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu